

Független hírujság

Ára: 3 erv fillér, 4 pyar sepia vagy 5 aszisz rézpeták

Tartalom:

Főszerkesztői beköszöntő.....	1.oldal
Városunk hírei.....	1.oldal
Hírek a nagyvilágból.....	2.oldal
Torozon Tavernája.....	3.oldal
AranyKörÚt - Az évek számlálásáról.....	4.oldal
Tengeren innen, falakon túl - Akwe.....	5.oldal
Unokáink mesélik majd - Az ezüst érme.....	7.oldal
Tréfaböngésző.....	10.oldal
Elfeledett Pergamenek - A z n a p.....	11.oldal
Játékbarlang - A Lengő patkány.....	13.oldal
Arcképcsarnok - Csillagszemű Cliona.....	14.oldal
Kincsvadász legendák.....	15.oldal
Impresszum.....	17.oldal

Főszerkesztői beköszöntő

Erion tisztos polgárai!

A Harsona jelen számában ismételtent azt kívánjuk nyújtani, amit már a kedves Olvasók megszokhattak tőlünk: a legfrissebb híreket, érdekességeket, hasznos apróságokat.

Hogy nehogy unatkoznotok kelljen, új rovatokkal is büszkélkedünk: az egyik az *Unokáink mesélik majd...*, mely jóslatokat és látomásokat tár elébetek, híres vagy kevésbé híres kalandozók nagybecsű cselekedeteiről. A másik, a *Kincsvadász legendák* pedig olyan varázstárgyakról, ereklyékről szól, amelyek egyének, falvak, esetleg népek vagy országok sorsa felett döntöttek. Reméljük, hogy ezen új fejezetek mellett a korábban már ismertek is kecsegtetnek meglepetéssel.

Jó olvasást kívánva maradok tisztelettel:
Adras Tamon

Városunk hírei:

Csillagszemű Cliona, Erigow legújabb híressége városunkba látogat! A mindenhol csak áldott tehetségként emlegetett táncosnót híre messze megelőzte, így nem kisebb helyen mutathatja be tudományát, mint városunk legnagyobb színházában, a *Kara Jannában*, a Pengék havának 18. napjának estéjén. A jeles esemény alighanem a hónap legkeresettebb előadása lesz, hiszen már alig akad szabad belépő - amelyből egyébként a legolcsóbb is egy aranypénzbe kerül. Cliona úrhölgyről a kedves Olvasók az Arcképcsarnokban tudhatnak meg többet.

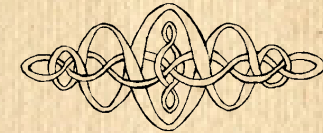

Tilligann professzor ismét nyilatkozott! Az erioni elf kolónia nagyrabecsült bölcse, a Critai tábla legismertebb tanulmányozója lapunknak elmondta, hogy nemrég olyan lépés történt, amely az eddigi következtetéseknek teljesen ellent mond. Őszerinte ez valamely fontos esemény előjele lehet. Minden tiszteletünkkel próbáltunk felvilágosítást kérni tőle arra nézvést, vajon milyen természetű lesz ezen esemény, de erre sajnos nem kaptunk választ.

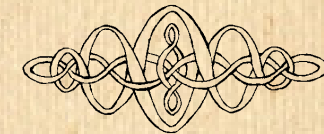

A *Katlan* ismét leszámolástól volt hangos! A hírhedt *Arbet* kerületet messzire elkerülte mindenki a Pengék havának 2. napján, amikor is nézeteltérés okozta a vérre menő csatározást. A sajnálatos eset következtében

több lakóépület is lángra kapott, a városi őrség Fekete Gárdája fékezte meg végül az őrületet, amelyben öt polgár és életét vesztette. A tetteseket elfogták, és jelenleg a kerületi börtönben várnak az ítéletükre.

Ismét nagyszerű viadal az Arénában! A múlt hónapban Saral Colina, az aszisz gálák hőse látogatott városunkba, a Pengék hava azonban egészen más rendezvényt kecsegtet: a tiadlani *Fehér Rókák* csapatnak össze a *Rifat Al Abadana* (Al Abadana Föregetege) klánnal, a dzsad világ legjobbjaival. A rendkívülinek ígérkező látványosságon részt vesz maga Takuri is, a Fehér Rókák nagyra becsült vezetője.

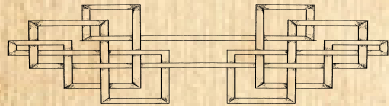
Elszabadult szörnyeteg tartotta rettegésben a *Gorron* kerület lakóit. Az oroslánra hajazó teremtmény az Aréna egyik látványossága lett volna, lapunknak nem sikerült kiderítenie, hogyan lehetett képes megszökni fogvatartói közül. A lényt nagy erővel kereste a városi őrség és az Aréna személyzete, és szerencsésen elfogták újra. A látványosságra a Csontok havában kerül majd sor, tudtuk meg.

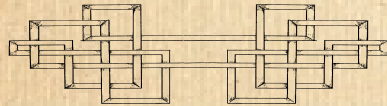
Mi történt Erionon kívül?

Észak:

Betörték a Kristálmúzeumba! Ismeretlen tettesek sikerrel hatoltak be az egyik legjobban őrzött erigowi épületbe. A Kyr Birodalom fennmaradt értékeit tartalmazó felbecsülhetetlen gyűjteményből csupán egyetlen tárgy tűnt el: *Dércsillag*, a kard, amelyet a legendák szerint maga Ylath-Zhorbal nagyherceg, az Ötkoszorús Ármádia vezére viselt a honalapító hadjárat során, több mint húszezer évvel ezelőtt. Az ereklye elvesztése fájó veszteség nemcsak Erigow leghíresebb múzeuma, de az Északi Szövetség államai számára is. A nyomravezetőnek vagy a Dércsillag megkerítőjének busás jutalmat adnak.

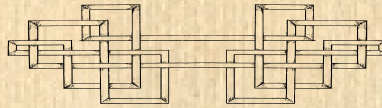

Fényes esküvőt tartott Gianag hercege, amelyen több mint ezer magas rangú vendég vett részt. A szerencsés hölgy, *Riton del Aru'nag* szíve választotta egy ereni báró épp nővé érett leánya, kinek neve Noia. A két ország között így a korábbinál is jobban megerősödött a kapcsolat. A herceg családja most már megnyugodhat: remélhetőleg hamarosan megoldódik az utódlás eddig igen kényes kérdése.

Tarol a Jácint lehelete! Uwel tercének újdonsága, a méregdrága parfüm teljesen megbolondította Észak előkelő hölgyeit. A Jácint lehelete ugyanis az elbeszélések szerint bármely férfiúnak elcsavarja a fejét. A híresztelések nyilván túloznak, az apró virágból készült illatvíznek mégis lehet valamiféle titka, ahogyan azt már

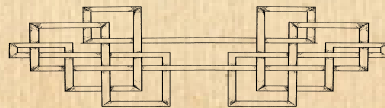
megszokhattuk *Ibn Juhrdakaman* mestertől. Mindenesetre még a Hókristálnál is drágábban kel el egy-egy Jácint leheletével töltött üvegcsé: északon négy ezüst-pénzbe kerül, ahol egyáltalán lehet kapni.

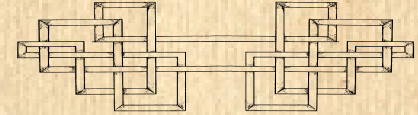
Halál a Pengetáncan! Az ötnapos ünnepséget idén háromnapos gyász követte, ugyanis tragikus hirtelenséggel elhunyt *Raimon Nottone*, a Pengetánc fő attrakciójának számító Súlyomrepülés táncművésze. Az előadás még rendben lezajlott, és a megbabonázott nézőseregben senki nem gondolta volna, hogy az ünnepeket, fiatal férfi másnap nem ébred fel. Halálának oka egyelőre ismeretlen, de a hozzá közel állók nem tudják elfogadni, hogy gyilkosság történt - hiszen Raimonnak nem voltak rosszakarói.

Dél:

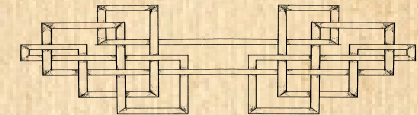
Evezőversenynek ad otthont Equassel városa. A Gályák tengerének minden évben megrendezett, jelentős díjakkal kecsegtető eseménye idén a szokásosnál korábban, a Csontok havának 5. napján jön majd el, ugyanis a meleg évszak fordulójára idén más rendezvényt terveztek a város vezetői. Az evezőversenyre minden huszadik életévét betöltött férfit és nőt várnak. Az indulópont az equasseli kikötő, a cél pedig a Sherdarat városa melletti kis öböl.

Meglett Erun Denardis gyilkosa! Ordan nagyrabecsült követét Sogron szakadár hívei gyilkolták meg a múlt hónapban. A tetteseket végül Gelianban sikerült utolérni, ahol hajóval menekültek volna tovább. Felettük Ordan bírái döntenek majd, de nem kétséges, hogy az ítélet halál lesz.

Megáradt a Dorlan! A hónap meglepően enyhe időjárása miatt a Dorlan-folyó, és az abba ömlő Syb-folyó olyannyira megduzzadt, hogy több partmenti faluban térdig járnak a vízben. A házak összedőltek, az emberek kétségbeesett küzdelmet folytatnak a szokatlanul kiterjedt víz ellen, hogy legalább a szokásos ártérre szorítsák vissza a vizet. A gazdák azonban nem mind bánkódnak: rendkívüli, termékeny évet várnak ezek után.

Pyarron elesettjei emlékére ismét tor készül Ó-Pyarron falai között, mint korábban minden évben. Az először tizenegy esztendővel ezelőtt összegyűlt sokaság mára tízszeresére duzzadt. A három napon át halálos csendben tartó fáklyás felvonulásra több ezren érkeznek Dél-Ynev minden tájáról. Őzvegyek, árvák, bajtársak, akik az életüket köszönhetik a halott hősöknek. Az Ó-Pyarron falai között élő szerzetesek remélik, hogy a kegyelet ezúttal is mindenkit megakadályoz a rendbontásban.

TOROZON TAVERNÁJA

Érdekes történetek tűzközelből.

Legnagyobb sajnálatunkra Haril Lyedis, korábbi tudósítónk hosszú utazása miatt nem tudott eleget tenni az Erioni Harsonába írandó rovat szerkesztésének, ám remélem, hogy a kedves Olvasók az én munkámmal is meg lesznek elégedve.

A Pengék havának 1. napján lettem figyelmes egy beszélgetésre két harcos kinézetű férfi között. Az egyikük, egy szesín hajjú, kiugró állkapcsú északi kétkezes kardot támasztott az asztalnak, és a világ minden kincséért sem vette volna le a sodrony-ingét, holott pihenni érkezett a Tavernába. A másikuk - talán predoci lehetett - két rövidkardot hordott az oldalán, a széles székbe alig tudott leülni. Mindketten pec-

senyét rendeltek, és nem fukarkodtak a borral sem, amelyt utána gurítottak.

- Ne mondd már, hogy tartasz a szörnytől! - szónokolta az északi. - Ünnepeled hősök leszünk, meglásd!

- Igen - biccentett a másik. - Ha megérjük.

- Ha nem ismernélek, Turen, gyávának mondanálak. Amitől a falusiak megijednek, az nekünk gyerekjáték! Ekkor álltam fel a saját asztalomtól, és szoknyámat az ujjaim közé csippentve elindultam az asztaluk felé.

- Jó uraim - kezdtem, miközben az italomat letettem az asztalukra -, már meg ne haragudjatok, de meghallottam a beszélgetéseteket. Miféle szörnyet említettetek az imént?

- Nem asszonynépek való - mordult az északi, de

mivel végig a Turen nevű szemébe néztem, ő már nem volt ilyen elutasító.

- Szívesen elmondjuk neked, legalább valaki tudni fogja, hova készülünk, ha - istenek ne adják - nem térnénk vissza.

- Borulátó vagy, uram. Miért? - kérdeztem, miközben leültem. Egyikük sem vette észre, hogy nem adtak rá engedélyt.

- Turen szülőfalujától három településsel odébb van egy tó - szólt az északi mégis. Figyelmes hallgatásom és mosolyom meggyőzte, hogy nem szükséges titkolóznia.

- Állítólag abba a tóba költözött egy szörny - tette hozzá a predoci.

- És ezt honnan lehet tudni? Látták már? - kérdeztem.

- Látni még nem látták - vakarta meg a füle tövét Turen.

- A testvérem csupán annyit írt a levelében, hogy csónakok süllyedtek el, és többen a vízbe fulladtak mostanában.

- És ettől fél az én predoci barátom - hahotázott az északi. Magamban bölintottam, hogy eltaláltam a szárnyasát.

- Igen, én ugyanis hallottam legendákat - pillantott a barátjára Turen sötéten. - Legendákat a vízimanókról.

- Dajkamese! - legyintett a másik, én azonban kíváncsi voltam.

- Vízimanó? Ez nem hangzik veszélyesen.

- A legnagyobb veszély az, ami nem látszik annak - bölcselkedett a predoci, kezét az egyik kardjának markolatára téve. - Állítólag e gonosz teremtmények mágiájuk segítségével a tavak környéki falvak életét keserítik meg. Hangját lehalkította, mintha titkokat osztana meg velem.

- Leküzdeni őket a saját területükön, a vízben szinte lehetetlen.

- Ugyan! - csapta az asztalra a korsót Turen északi barátja. - Kicsaljuk és megöljük! Ha ugyan tényleg létezik ez a te manó. Ünnepeled fognak bennünket, meglásd!

- Igen - biccentett ismét a predoci, ám ezúttal csak gondolta a végét. *Ha megérjük...*

A Pengék havának 6. napján ismét egy érdekes beszélgetésre figyeltem fel, és itt nem is kellett közbeavatkoznom, hiszen a felek - egy nyurga, rancos képű férfi és egy őszbe csavarodó hajjú nő - éppen akkor beszéltek meg mindent egymás között.

- Megszerzem a szükséges embereket, asszonyom.

- Varázshasználó mindenképp legyen velük. Ahova menni készülök, ott a pusztá acél nem lesz elég.

- Igen, asszonyom.

A férfi elgondolkozni látszott, majd mégis megkérdezte:

- Ahhoz, hogy az emberek ne idegeskedjenek, mindenképp tudnom kell, hova menekült a férjének áruló öccse.

- Ha az emberek idő előtt megtudják, nem fognak elszegődni mellém. - A férfi közbe akart szólni, de az asszony keze intésével beléfojtotta a szót. - Azt hiszik majd, hogy nem éri meg a vesződés. Pedig én tudom, hogy az a kutyafattya szívósabb, mintsem hogy magától elpusztuljon. Bosszút akarok a férjem haláláért. Látni akarom az arcát.

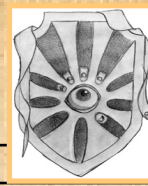
- De mégis - kötötte az ebet a karóhoz a férfi. - Legalább nekem árulja el, hogy alkalmas zsoldosokat választhassak.

Az asszony habozott. Végül, mikor megszólalt, a hangja korántsem volt olyan magabiztos, mint korábban.

- Az Elátkozott Vidékre szökött.

Nerina Dinn

**De Agura Bankház - Észak minden nagyvárosában!
Ha biztonságban szeretné tudni a pénzét, de nem bízná dzsadokra.
Erionban a Fényes úton**

Tudományos jegyzetek egy Krad pap tollából

Aikor azon gondolkodtam, mi is legyen a harsona ezen rovatának témája, az újság címlapjára tévedett a tekintetem, és megláttam rajta a dátumot: P. sz. 3689. Amely ugyebár azt jelenti, hogy Pyarron alapítása után ennyi és ennyi esztendővel. Gondolom, nem újdonság a kedves Olvasók számára, ha azt mondom, hogy akadnak azonban Ynevnek oly területei, ahol ez a számítás egyáltalán nem használatos, sőt, talán nem is ismeretes. Éppen ezért rászántam a megfelelő időt, hogy utána kutakodjam, vajon mely régiók ezek, és ott miféle időszámítás dívik. Kihagytam azonban a nem emberi fajokat, hiszen ezek kevés kivételtől eltekintve mind másféle módszerrel számítják az éveket, más kiindulóponttal; ez talán egy másik cikk témája lehet a későbbiekben. Tehát jelen íromány tárgya a zömében emberek által lakott területeken alkalmazott dátumozás.

A kontinens délkeleti régiójában az Ynev-szerte általánosan elterjedt pyarroni időszámítás alig ismert és egyáltalán nem használatos. Nincs ezen mit csodálkozni, hiszen e hatalmas terület részben a shadoni, részben a gorviki kultúra vonzáskörzetét képezi, melyek - noha egyazon töről fakadtak - folyamatosan rivalizálnak egymással. Politikailag ugyan eltérő a viszonyulásuk Pyarronhoz, kulturális téren azonban megegyezik: mereven és határozottan elutasítanak mindennemű pyarroni befolyást. Mind Shadon, mind Gorvik saját szigorú egyistenhitet vall, Selmo atya ígéhirdetésében csupán egy egzaltált tévelygő hamis tanítását látják, az Égi Fény földre szállta semmit sem jelent nekik.

A shadoni időszámítás kezdőéve P. sz. 1019-nek felel meg. Ebben az esztendőben hirdette ki Tela-bierrában I. Balthus Beatus főatyja a Septameron - avagy laikus elnevezéssel a Hétszeres Hitvallás - szövegét, amely a Domvik-hit dogmatikus alapvetésének minősül, s bár azóta számos kisebb változtatást eszközöltek rajta, lényegében véve mindmáig változatlan maradt. Innen veszi kezdetét a főatyai szék története is, ugyanis Balthus Beatus volt az első, aki ezen üdvtörténeti aktus kapcsán fölvette ezt a címet. A hivatalos datálásban - oklevélkiadásban, szertartáskönyvekben, szakrális krónikákban - "a Hét Arc Megnyilatkozásának X. éve"

formula használatos; a gyakorlatban ezt általában "az Arcok X. évére" egyszerűsítik.

A gorviki időszámítás kezdete a P. sz. 1446. esztendő. Ekkor szálltak partra Darna-coránál (a Reményparton) Raquo Amanovik diadalmas hadai, s ekkor nyilvánította a vezér az egész félszigetet Szent Földnek (Gor Vik) és a kivándorlók új otthonának. A sina-ocalira tudorai ezt szakrális államalapító aktusnak tekintik, jóllehet Amanovik királlyá koronázására csupán a rákövetkező esztendőben, a Ranagol-hit tételes államvallással nyilvánítására pedig csak kerek harminc év múlva került sor. Álláspontjuk szerint a Legnagyobb Úr már ekkor átszellemítette honalapító prófétáját, amiben máskülönbén akár igazuk is lehet. Ennek megfelelően Gorvikban innentől számlálják az Úr Ranagol éveit.

Megjegyzendő, hogy noha a pyarroni, a shadoni és a gorviki időszámítás egyaránt a nap járását veszi alapul (eltérően pl. a régi amund naptártól vagy a nomád évrovasoktól), mindhárom más-más évkezdetet használ, továbbá különböző módszereket a szökőnapok beiktatására. Egymásra történő átszámításuk tehát nem könnyű feladat, még véletlenül sem intézhető el egy szimpla kivonási művelettel, különösen régebbi dátumok esetén.

Ami északföldét illeti, ott szintén egy hatalmas terület az, amely nem hódolt be Pyarron befolyásának még az évek számlálásában sem. A toroniak ugyan zömében ismerik a pyar időszámítást, azonban gögjük nem engedi, hogy alkalmazzák is. Sokkal korábbi eseménytől számlálják tehát az éveket, nem is egytől. Nekik nem elegendő csupán egy időszámítási rendszer, rögtön háromra van szükségük, hogy pontosan meghatározzák egy esemény dátumát.

Történelmük az Ötödkor hajnalára nyúlik vissza, és erre szeretik lépten-nyomon felhívni a figyelmet.

Kétségtelen tény, hogy a kyrek majd huszonegyezer esztendővel ezelőtt érkeztek Ynev partjaihoz. Toronban a mai napig alkalmaznak egy időszámítási rendszert, amely kiindulási pontjául a partot érést választották. Ha ezen módszer alapján számolunk, akkor kiderül, hogy a Földre Lépés a p. e. (Pyarron előtti) 17283. esztendőben történt. Ezt azonban

mind leírni, mind kimondani hosszadalmas, csupán hivatalos okiratokban és a legrangosabb főurak közötti beszédben használják, valamint a Dinasztia történészei élnek vele. A megfelelő formula a K. sz. (Kyria szerint). Ezek szerint a P. sz. 3689. esztendő a Földre Lépés 20 972. évére esik. Fontos azonban megjegyeznünk, hogy itt sem elegendő az egyszerű kivonás, ugyanis a kyrek és utódaik mindig is sajátosan kezelték a saját naptáraikat. Azzal a ténnyel, hogy egy ynevi esztendő 620 napos, nem tudtak mit kezdeni - ezt az "apró rendellenességet" oly módon korrigálták, hogy váltakozva 619 és 621 napos esztendőket hívtak életre.

A második időszámítási rendszer az első toroni császár megkoronázásától számlálja az éveket. E jeles eseményre K. sz. 17453-ban került sor Shulurban. A még mindig fiatalnak (59 esztendő) számító uralkodó fejére az új főpap, a császár első Lélekőre helyezte a Hatalmasoktól kapott diadémot. A Házak kivétel nélkül felesküdték a császárra - immár valódi és osztatlan vágy mutatkozott az értelmetlen vérengzés beszüntetésére, Új Kyria feltámasztására. Ez az év az új toroni időszámítás, a Császári Koronától mért új rend első éve. Új nagyhatalom született a Quironeia medencéjében.

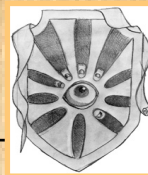
A birodalomban ekkor bevezetett, a Császári Koronától kezdődő toroni időszámítási módszer és a pyarronita között egyébiránt 170 esztendő a különbség - Rounn Tarrhin Lyecharde megkoronázására a P. sz. 170. esztendőben került sor. Tehát ez évben a Cs. K. (Császári Korona szerinti) 3519-et írjuk.

A harmadik módszer pedig az előzőekhez képest sokkal kevésbé elterjedt, és csupán bizonyos vallási körökben használatos. Ez pedig a P. sz. 949-es esztendőől számlálja az éveket, amikor is az öt kyr isten a fáma szerint megjelent a Godorai Függekertben. Tharr hatalmának végleges megszilárdulását kötik ehhez az időponthoz, és a mindmáig töretlen uralmat gyakorló szörnysten fanatikus hívei ragaszkodnak hozzá, hogy az éveket is e jeles eseménytől számítsák - azaz ma a F. D. (Függekerti Diadal) 2740-ik évében járunk.

Mervan atya

Forrás:

Raoul Renier: Árnyak könyve
Jan van den Boomen: Toron

Érdekeségek a Nagyvilágból

Izúttal nem országokról és uralkodókról lesz szó, hanem csupán egy erdőről. E rengeteg nevét azonban félve ejti ki mindenki, aki csak hallott róla, és a róla szóló szörnyű történeteket csupán suttogva adják szájról szájra. A Déli Városállamok területén, Preguilontól délnyugatra terül el e hatalmas erdőség, amelyet a helyiek Akwe néven említenek, ha egyáltalán a szájukra merik venni.

Igrain Reval így ír róla:

"Két falut is találtam, amely a rettegett erdőség közelében épült: Khoran és Podur. Mindkettő lakosai hallgatag, mogorva emberek, akik nem kedvelik az idegeneket. Magukat állattenyésztésből tartják fent. Állítólag századokkal ezelőtt megpróbálkoztak a növénytermesztéssel is, de az erdőnek az ő szavuk szerint valamiféle kisugárzása van, mert csupán csenevész, ehetetlen kórók nőnek a földből. Nem úgy az erdő belsejében: a falubeliek szerint Akwe (ahogy ők hívják a rengeteget) maga a burjánzó, sőt, túlburjánzó élet. Pedig az éghajlat és a hegyek közelsége nem indokolna efféle flórát. Óva intenek attól, hogy betegyem a lábam a rettegett erdőbe. Azt mondják, kincsvadászok százai tűntek el előttem."

A jó mester valóban elkerülte az erdőt, ahogy tanácsolták neki, a mi érdeklődésünket azonban felkeltette a "kincs" szó, és felkerestünk több száz kerítőt, kincsvadászt, kalandort és fegyverforgatót, hátha járt némelyikük arrafelé, vagy netán odabent a rengetegben is. Találtunk is négyet: egy zsoldost, egy dalnokot, egy tapasztalt, félelf erdőjárót és egy őszbe csavarodó hajú férfit, aki saját bevallása szerint nem látott még harminc telet. Az erdőbe csupán az utóbbi kettő merészkedett. Abban mindannyian egyetértettek, hogy Khoran nevű települést nem ismernek. Mikor elárultuk, hogy a Geoframia említi a falut, mindannyian ugyanarra gondoltak: hogy az erdő bekebelezte az emberek tanyáját.

"Akad egy ilyen legenda is Akwéről - jutott a dalnok eszébe. - Régen volt e földnek is ura, annak pedig jól védhető, erős falú vára. Ez az úr megparancsolta, hogy vágják ki az erdőt, hogy ne riogassa az alattvalóit. A legenda szerint az erdő megdühödött, és attól kezdve a vár ura nem tudott rendesen aludni, mert éjszakánként suttogást hallott a szélben, bogarak bosszantották, és egyszer még egy kígyót is talált az ágyában, amely a nyakára akart tekeredni. Az erdő pedig minden évben egyre közelebb kúszott a várhoz. Hiába voltak a földesúrnak kiváló katonái, ettől az ellenségtől nem tudták megvédeni a falakat. Először folyondárok kúsztak fel a köveken, férköztek a rések közé, majd jöttek a fák és növények, végül pedig az állatok, és az erdő titokzatos lakói. Erről nem sokat említ a legenda, de tény, hogy a környező falvak lakói egytől egyig elhallgatnak, ha arról kérdezi őket az ember, hogy laknak-e emberek a fák között."

Podur falu alig több, mint egy cölöpökkel körülvett, nagy tanya. Százegynéhány lakója közt is rengeteg az idős ember. Koldusszegény életkörülmények között élnek, vallásuk a pyarroni hit egy sajátos formája, amely ugyan tiszteli Krادت és Dreinat, de az ő törvénytelen, földreszállt gyermeküket, Ileont tartja a legfontosabbnak. Hitük szerint Ileon, vagy ahogy ők nevezik, a Ködfatty sok-sok esztendővel ezelőtt kijátszotta az isteneket, és a földre szállt, hogy ellepje azt köddel, és mindenki eltévedjen, csupán azok tájékozódhassanak, akik felesküdték a szolgálatára.

Az ok, amiért még egyetlen inkvizítor sem látogatott még el e vidékre, az, hogy jelentősége csekélyebb a mákszemnél. A főbb törvényeket nem szegik meg: embert nem áldoznak, nem imádják Orwellát, így a Papi Szék ártalmatlannak minősítette eretnekségüket.

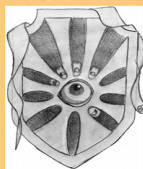
"Akwe a Ködfatty és szolgálói tanyája - súgta meg nekünk a zsoldos, aki csak kívülről látta a rettegett

erdőt. - Én ugyan oda be nem tettem a lábam. Eszelős vén bolondok fecsegésének tartottam az egész mesét, amíg a magam bőrén nem tapasztaltam a Ködfatty hatalmát. Az erdő ugyanis elszívja az ember erejét, mintha táplálkozna a környező falvak embereiből. No nem szó szerint. Idekint hideg és erős szél fúj, állatok nem maradnak meg sokáig egy helyben, a furcsa hangoktól meg lehet örülni, és nyugodt álmot nem remélhet senki arrafelé. Ezzel szemben azt hallottam, odabent füledt, párás meleg van, tejszín köd és fényes nappal is sötét.

Még most is megborzongok, ha arra az éjjelre gondolok, amikor felriadtam, és női hangok csalogattak az erdő felé. Csupán egy ostoba, kiálló gyökérnek köszönhetem, hogy nem ragadott magával a végzet. A világ minden kincséért sem mennék be abba az erdőbe. Még a közelébe sem. Gonosz erő lengi körül, én mondom."

Podur lakói, ha egyáltalán szóba állnak a megfáradt utazóval, mind azt javasolják, hogy forduljon vissza. Százak próbáltak már szerencsét a fák között, a bekebelezett vár elveszett kincsei vagy egyéb legendás tárgyak után kutatva, és alig páran tértek vissza. Ezek túlnyomó többsége nyáladzó idiotaként vagy megnémult öregemberként - a szerencsésebbjét, akik csak egy-két napot töltöttek odabent, és azt ép ésszel túl is élték, egy kezén meg tudja számolni az ember.

A félelf erdőjáró, aki két nap után fordult vissza onnan, így mesélte: *"Az az erdő természetellenesen gyönyörű - és egyben végzetes. Talán valami elszabadult mágia lehetett az oka annak, hogy ilyen vegetáció alakult ki. Csodálatos színvilágú, burjánzó gyümölcsösök, buja illatú virágok, térdmagas aljnövényzet, állandó, szinte átláthatatlan pára (vagy köd, ahogy a helyiek nevezik). A magamfajta tapasztalt erdőjáró jár a leg-*

rosszabbul: a növények túlnyomó többsége mérgező, és pont azok a bogyók változtak ehetetlenné, amelyről meg volnék győződve, hogy fogyasztható. Hat társam veszett oda miattam. Mit is mondhatnék?"

Mint megtudtuk, odabent képtelenség hátasállattal közlekedni - és nem csupán az áthatolhatatlannak tűnő növényzet miatt, hanem mert egyetlen állat sem teszi a lábát Akwéba. Az erdő mégsem elhagyott, sőt: odabent

burjánzik és tobzódik az élet. Sosem látott, gyönyörű pillangók, halálos csípésű pókok, éles fogú rágcsálók és lesből támadó nagyvadak hona, ahol az egyszerű emberre minden pillanatban veszély leselkedik. Főleg éjjel, amikor még a nappalinal is aktívabb az erdő.

Minden bizonnyal valóban lehet benne valami természetellenes, valami mágikus vihar, amely talán évezredekkel korábban dúlt e helyen. Most már lehetetlen kideríteni. Mindenesetre a félelftől megtudtuk, hogy a hiddon, azaz a másik világ, amelyben a könnyűléptűek és a kőfiak éjszaka is jól látnak, teljesen megzavarodik az erdőben. Mintha maga a köd bocsátaná ki a hőt, amely táplálja az erdőt - és mintha ugyanez szippantaná el a környékről.

"Ifjú adeptusként küldtek Akwe vizsgálatára - közölte a negyedik megkérdezett -, és nézze, mi lett belőlem. Olyan dolgok lapulnak odabent, amelyekre nincsen szavunk nekünk embereknek. Olyan mágikus vihar tombol az erdőben, amely már-már az Elátkozott Vidékkel teszi hasonlatossá. Folyamatosan észlelni működő varázslatokat, holott elfszabásúnak nyomát sem látni. Hátborzongatóan hat minden érzékre; még a tudvalévőleg ösztönszerűnek nyilvánított hatodikra is. Ne menjen senki oda, csak ennyit mondhatok."

A férfi ezután nem volt hajlandó szólni arról, hogy pontosan mit látott, ami így megöregítette. Sőt, teljesen elnémult és elkomorult. A félelf, aki ellenben készségesebben segített nekünk, ezután hozzátette:

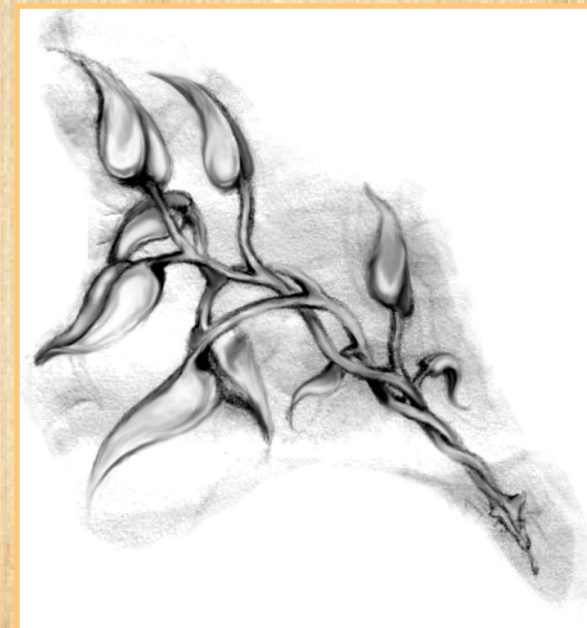
"Hogy elfszabásúnak nyomát sem látni? Nos, lehet, hogy az adeptus olyat látott, amit én nem - és hálát adok az isteneknek, mert annyi bőven elég volt, amennyi nekem jutott. Mégis meg kell cáfolnom őt. A sutogó hangok, ahogy hívogatnak, a vadcsapáshoz hasonlatos ösvények, amelyek négy ölnyi széles, ősi fádba torkollanak, a néha és halványan érezhető füstszag

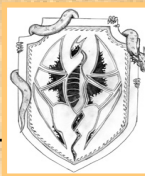
ellentmond a jóembernek.

És a lábnyomok... az alattomosan, láthatatlanul közeledő, körülvevő lábnyomok..."

Nos, mi magunk nem fogjuk kideríteni az igazságot Akwe kapcsán, az egyszer biztos. Óva intenénk mindenkit a rettegett erdőtől, aki arrafelé vetődne. A példák is mutatják, hogy nem éri meg a vesződést az állítólagos kincsek garmadája, amely odabent rejtőzik. Mégis, talán jó lenne tudni: vajon akad olyasvalaki, aki hosszabb időt töltött odabent, és ép elmével vissza is tért onnan? Vajon egészen pontosan mik (vagy kik) várják a szerencsétlen utazót odabent?...

Dzsenorhal

Látomások a Jövőből

A kedves Olvasók ezen, új rovatunk keretein belül olyan jószálmokat olvashatnak, amelyeket Myleas, Noir kegyeltje tárt elénk híres vagy kevésbé híres kalandorok, kalandozók cselekedeteiről. Talán úgy is érdekesek lesznek majd, hogy még meg sem történtek.

"Látok egy csinos kisvárost magas tornyokkal, díszes, fehérre meszelt falú házakkal és mosolygós emberekkel. Látom, ahogy e városba kalandozók lovagolnak be. Az

arcuk homályos, csupán az egyiküké tiszta, akárha itt volna előttem. Ő egy dzsad származású leány, sűrű szempillákkal, pajkos mosollyal a szemében. Igen szemrevaló teremtés, hirtelen a neve is eszembe jut: Zubija, az abadanai utcák porában nevelkedett rózsaszál. Göndör fekete haja csigákban omlik a vállára, ruhái csak kiemelik tetszetős idomait. E leány a társaival érkezik a városba, melynek neve számomra ismeretlen. Társai kedvelik őt, talán az egyikük szereti is tiszta szívéből. Vidámak mind, hiszen a városban ünnepség készül, a meleg évszak nyitó utcabálja. Erre érkeztek ők is, elfeledni egy kicsit a mindennapi élet nehézségeit, gondjait. De már látom, hogy sötét felhő gyülekezik a fejük felett, gondtalan mulatóságukba szomorúság vegyül majd.

Az egész gond akkor kezdődik, amikor Zubija összevész társaival egy jelentéktelen apróságon. Szavait nem hallom, csak duzzogva lebiggyesztett ajkait látom, és azt, hogy a másik irányba indul, mint amerre társai. Hamar belevész a tömegbe, amely lételeme és legkedveltebb helye egyúttal. Társai szálláshelyet keresnek maguknak, bár az utcabáltól már alig lépésben tudnak előrehaladni. Végül egy párnán heverő szőlőfürtöt ábrázoló cégéernél állnak meg, és térnek be a tisztas fogadóba. Ételt, italt rendelnek, és közben a helyi szokásokról érdeklődnek. Egy cselédleány készségesen felel minden kérdésükre.

Zubija eközben a várost járja, almát lop egy figyelmetlen kofától, és jóízűen fogyasztja el, miközben lassan beesteledik. Minden pletykát hall az utcabálról, és nemhogy szegényebb lenne pár ezüsttel, meggazdagodik néhányal. A helyi alvilág embereit kifigyeli, és óvakodik attól, hogy leleplezzék. Elvégre nem tolvaj ő, csupán életművész. Nincs kedve a tolvajok büntetéseihez.

Megbékélve és az utcabál hangulatától felvidulva tér meg társaikhoz Zubija, a sivatagi rózsaszál. Eddigre beesteledik, így a leány csak egy röpké pillanatig tér meg a szobájába,

hogy megvizsgálja szerzeményeit. A hét ezüstérme közül az egyik azonban furcsa, ismeretlen, pedig Zubija látott már tengernyi féle-fajta pénzt. Valami szép kör alakú szimbólum van az egyik oldalán, és mintha nem is csak ezüsből lenne az érme. Furcsán nehezebbnek tűnik egy átlagos ezüsttallérnál. Zubija engesztelésül besettenkedik társa szobájába, akivel összevezett, és a táskájába rejti.

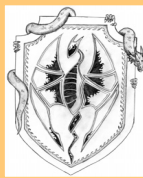
Épp visszatérne a saját hálójába, de mikor benyit, két idegent talál ott, akik a holmiját teljesen széttúrták. Nyilvánvalóan keresnek valamit. Amint meglátják Zubiját, azonnal rátámadnak. A leány harcban nemigen jeleskedik, de az idegenek nem megölni akarják. Jaj, annál sokkal rosszabb vár rá: kikérdezés.

Társai hiába várják Zubiját. Úgy sejtik, talán még mindig duzzog, vagy női elfoglaltságai akadtak, így elindulnak nélküle az utcabálba. Bor, muzsika, táncoló asszonyok, leányok, vidámság, kacaj, ének és buja örömök. Forgatag, forgatag.

Ó, nem látom, nem látom, mennyi idő telik el, mire felfedezik társai a sivatagi rózsaszál eltűnését. Látják a feldúlt holmikat, és látják a vérfoltokat a padlón. Zubija mindig szívesen keveredett zűrbe, de ezúttal talán nagyobb bajba keveredett. A társak egyöntetűen arra szavaznak, hogy megtalálják, bárhol is legyen. Arra egy pillanattig sem gondolnak, hogy esetleg meghalhatott.

Mert nem is halt meg: látom, ahogy vallatják, a kín végigcsorog teste minden porcikáján, sikolt és ordít, elájul, de fellocsolják ismét, és az érmét, az átkos érmét keresik rajta, amely már nincs is nála. De kitar, nem árulja el társait. Még.

A hű társak pedig azt kutatják, kinek állhat érdekében elrabolni egy egyszerű, dzsad leányt, aki a légynek sem ártana. Sajnos nem jutnak eredményre, ellenben meg-

Látomások a Jövőből

találják az elrejtett érmét. Egyikük sem tudja, miféle pénz lehet az, forgatják, tapogatják, de nem jutnak dűllőre. Biztosra veszik, hogy Zubija ezért az érméért került a bonyodalomba, és alaposan elrejtik, hogy senki se találhassa meg náluk.

Jaj, Zubija azonban nem bírja tovább: rettenetes kínok közepette elárulja, hogy társainak adta az érmét. Fogvatartói már éppen megölnék, hiszen nincsen rá többet szükség, amikor egyiküknek eszébe jut, hogy egyszerűbben visszakaphatják az érmét, ha megszarolják a társakat. Zubija ugyanis haldoklik. Az ujjai hiányoznak, a teste kínban ég, a szeme világát elvesztette, és csupán egy hajszál tartja az élők között. Kínzóit visszaviszik a társakhoz, egy levéllel. Ő, látom a papíron tolongó, szálas betűket!

"A tolvaj két órán belül meghal. Ha visszaadjátok az érmét, megmenthetitek a mocskos kis életét. Ha nem, az sem baj."

A társak látják a megcsonkított, haldokló lányt, és könnyeket ejtenek fölötte. Ő, bárcsak több idejük volna: papot keríteni az utcabál forgatagában lehetetlenség, de még ha sikerülne is, nem tudják megfizetni a szolgálatait. Valami rettenetesre készülnek az idegenek az érmével, de nem tehetnek mást. Ha nem akarják Zubiját holtan látni, vissza kell adniuk az érmét.

Az idegenek minden kegyetlenségük ellenére tartják a szavukat: gyógyítással fizetnek az érméért. A csere egy sötét sikátorban megy végbe, a társak szerencsére nem oly ostobák, hogy rátamadjanak a két idegenre.

Zubija alig képes nyelni, de valahogy leeröltetik a torkán a gyógyító folyadékot. A teste felépül roncsaiból, csoda, csoda! A társak között teljes a boldogság. Zubija ismét a világra nyitja szemeit, és azt kérdezi, milyen volt az utcabál. Aztán eszébe jut minden. Az elrablói azt hitték,

hogy dzsad létére nem érti a gorviki nyelvet. Merthogy a két idegen Gorvik szülötte, és merényletet terveznek. Az utcabál leple alatt két személy találkozik ugyanis a városháza üresnek tűnő épületében. Az egyik a herceg örököse - ne kérdezd, milyen herceg, sajnos nem látok tisztán -, a másik pedig egy hölgy, aki bűvös tudományával elcsavarta a férfi fejét. A boszorka az alvilág embere, a herceg örököse pedig a két idegen célpontja. A találkozóra aznap éjjel kerül sor. A gorvikiak terve egyszerű: becsémpészik az érmét, amely egy varázsló szeme és füle, és a kritikus pillanatban a varázsló bejuttatja őket arra a helyre, ahova egyébként esélyük sem lenne bejutni a védelem miatt.

A kalandozóknak tehát azután kell bejutniuk a városházára, miután az érme odakerült, és még azelőtt, hogy a találkozó elkezdődne.

Az utcabál forgatagában Zubijának nem okoz gondot bejuttatni a társait, de korán érkeznek: a két idegent még ott találják a helyszínen. Hatalmas csata kerekedik, ám végül a kalandozók kerekednek felül. Megtalálják az érmét, ám mivel nem tudják, hogy működik, az egyikük a lehető legmesszebbre viszi a városházától. A többiek pedig megpróbálják figyelmeztetni a herceget, hogy boszorka bűvölte meg.

A látomásom végét ismét mosoly tölti meg. A nehéz időket borral és muzsikával próbálják elfeledni a kalandozók. Zubija pedig ünnepélyesen megfogadja, hogy nem lop többé. Mindenki tudja, hogy nem képes sokáig betartani, de összebólogatnak."

Az ezüstérme Kalandmodul 1-3. TSZ-ű karakterek számára

Ekalandot a KM bármely ponton megváltoztathatja, nem véletlen, hogy bizonyos részletek homályban maradtak. Üdvös, ha az NJK, Zubija, a tolvajlány már egy korábbi alkalommal a csapathoz kerül, hogy kellőképp megszeressék. A csapatban továbbá nem lehet varázsló, hiszen azonnal észlelné a zónát az érmén, valamint nem lehet gyógyító, mert akkor Zubiját azonnal meg tudják gyógyítani - bár itt lehet olyan engedményt tenni, hogy a dzsad lány testét cserélik az érmére (csak akkor nem lesz ott az elrettentő példa a karakterek szeme előtt). Még egy fontos apróság: a karaktereknek érezniük kell, hogy a két gorviki jobb náluk, mert különben a csere folyamán rájuk támadnának. Természetesen a végének sem kell így történnie, ha a JK-k alacsony szintűek, akár még harc nélkül is meg lehet oldani a kalandot.

Pénzügyek?

Ha sok minden áll vagy bukik egy apró döntésen, fontos, hogy hozzáértő nyújtson segítséget.

Alacsony jutalékért garantált siker!

Dzsah világi szolgálói

Szentélyeink megtalálhatóak a Futórózsa téren, a Szőlőinda téren, a Borostyán utcában és a Kupolás közben.

Dolin Reval a legutóbbi alkalom óta átért Erenbe, s annak fővárosába tartván nem tapasztalt különlegességeket. Ellenben a fővárosból nemrég küldte útjára újabb levelét, amelyet ezennel közzéteszünk.

"Kedves Adras!

Már amikor megpillantottam az *Angyalszárny Fogadót*, tudtam, hogy feltétlenül írnom kell neked. Egyik kedves ismerősöm, *Laifer* ajánlotta még régen, amikor elszegődött ide pénzváltónak. Gondoltam, meglátogatom.

Eren kicsit emlékeztet a ti városotokra, bár sokkal szigorúbbak a formák, és kevésbé tarkák itt a színek. Az Angyalszárny Fogadó az egyik legismertebb helyen, a Darnel téren található. Úgy sejtem, Eren legszebb - és legdrágább - szálláshelye. Már maga a bejárat is impozáns: a három láb magas, nappali órákban mindig nyitott ajtó valóban akárha két kitárt angyalszárny volna, amely szinte az egekbe repíti a kétemeletes, stukkókkal és kőből faragott nőalakokkal gazdagon díszített épületet.

Odabent szemet gyönyörködtető társalgó fogad - itt lehet csak italt fogyasztani, de akár ebédelni vagy vacsorázni is. A tiszta abroszok, kényelmes székek és fehérre meszelt falak békét árasztanak. E nyugalmat az Angyalszárny több mint két láb magas őre vigyázza, akinek a nevét eddigi ittlétem alatt nem sikerült megtudnom, hiszen semmilyen összetűzéssel nem találkoztam. Ennek egyik elkerülésére a bejáratról közvetlenül balra fegyverállvány található, amelyre én magam is kivettem a kardom.

A vendég kényelméről és gyors kiszolgálásáról két halk szavú inas gondoskodik, akik egyébként az ételt és italt is tálalják. Szinte azonnal élem toppant az egyikük, és az egyik szabad asztal felé intett. Elmagyaráztam neki, hogy mindenek előtt *Laifer* barátomat szeretném meglátogatni, mire jobbra mutatott, egy vastag, díszes faajtóra. Amögött apró szoba tárult fel, szinte az egészet elfoglalta egy hatalmas, tömör faasztal, valamint egy fémszekrény. *Laifer*, az Angyalszárny pénzváltója örömmel üdvözölt engem, hála az égieknek éppen semmi dolga nem akadt, így körbevezetett az épületben.

A társalgóba visszaérve rámutatott a sarokban álló kis színpadra, és megjegyezte, hogy estefelé valószínűleg találkozom majd *Pethiannal*, az Angyalszárny mesterdalnokával. Cinkosan hozzátette, hogy napnyugtánál előbb szinte soha nem látni, de ez nem zavar senkit, hiszen zenéje minden este elbűvöli a fogadó vendégeit.

Laifer sorban rámutatott a társalgóból nyíló ajtókra, és megnevezte a konyhát, a szálláshelyek felé vezető folyosót, valamint az övé melletti szobát, ez állítólag olyan magánbeszélgetésekre alkalmas, amelyekről a felek nem szeretnék, ha kihallgatnák őket. A szoba *Laifer* szerint mágiával van leányékolva, és igen borsos ára ellenére meglehetősen népszerű hely a gazdag kereskedők és polgárok körében. Gyanítom, hogy másik bejárata is létezik, hiszen néha már az is információval bír, hogy kik találkoznak e helyen.

Ahogy leültünk egy kupa bort meginni a találkozásunkra, *Laifer* elmondta, hogy a szakács, *Deuran* valaha *Erigow* hercegi családjának étkeit készítette, és nem tudománya miatt kellett távoznia az udvarból, hanem mert a herceg egyik lánya szemet vetett rá. Igencsak kíváncsi lettem erre a vonzó szakácsra, de barátom lehűtötte a lelkesedésemet azzal, hogy mindennek már majdnem húsz esztendeje. Mindenesetre kipróbáltam a mesteriségét egy raveeni módra készült marhapörkölttel, de nem kellett csalódnom; valóban csak ajánlani tudom mindenkinek.

Megkérdeztem barátomat, hogy ha itt szeretnék megszállni, akkor kihez kell fordulnom - hiszen a fogadókban megszokott pult itt hiányzott a társalgóból. Erre ő a folyosóra nyíló ajtóra mutatott, és felajánlotta, hogy elkísér a fogadó gondnokának, *Turian Ligerónak* a szobájáig. Az Angyalszárny tulajdonosa ugyanis Eren egyik nagyrabecsült grófja, *Hetren de Pordo*, aki *Ligero* uraságra bízta a fogadó irányítását. A tágas szobában kényelmesen leülhettem, miközben a gondnokkal közösen kiválasztottuk a számomra legmegfelelőbb (legolcsóbb) szobát. *Ligero* úr igen jókedélyű, humoros ember, szemének ravaszítás csillogása azonban meggyőzött arról, hogy emellett intelligens és remek üzleti érzékkel rendelkező férfiú. Az ötvenes éveiben járhat, és álhatat visel, hogy ezt leplezze. *Laifer* később azt is elárulta, hogy a gondnoknak nincsen családja, de örökre

fogadott egy fiút, akit még csecsemőként tettek az Angyalszárny kapuja elé tizenkét esztendővel ezelőtt. E nemes cselekedetnek híre ment a városban, és azóta nem egyszer fordult elő, hogy újabb gyermek került a fogadó küszöbére - e később érkezett szerencsétlenek azonban a *Currimon Árvaházba* kerültek.

A szobám ugyanolyan tiszta és rendezett, akár a társalgó, illetve a fogadó egésze. Még asztal is akad benne a szokásos ágyon és tároló ládán kívül, sőt, amikor megérkeztem, az asztalon egy vázában friss virág fogadott, illata beterítette a szobát.

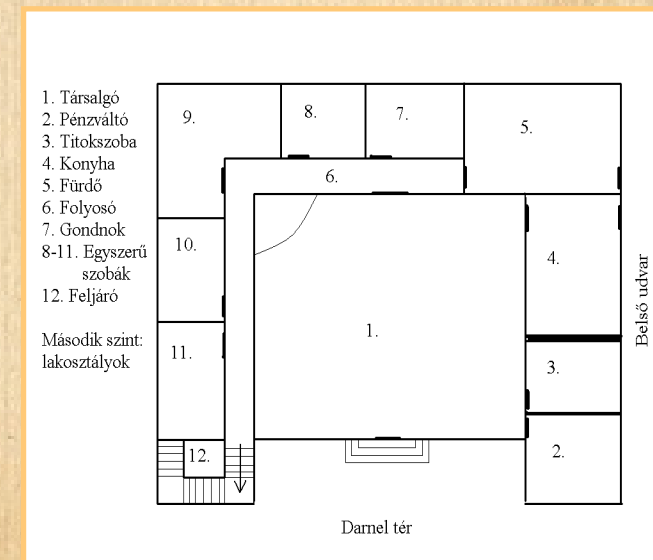
Összességében meg vagyok elégedve e hellyel, csak arra kell vigyázni a kedves vendégnek, hogy tartsa számon a pénztárcája tartalmát, mert hamar elfogyhat.

A jövő héten tovább indulok *Haonwell* felé, majd még írok.

Barátsággal üdvözlő:

Dolin Reval

P.sz. 3689, Darton terce, a Kacaj havának 1. napja"

Fzen rovatunk keretein belül igyekeztünk szellemes anekdotákat, történeteket felkutatni kedves Olvasóink felvidítésére.

"A Hrunwall-i csata óta
nincs ínyemre ez a nóta."
- szólt a Bárd,
s meglódult a csatabárd.

/Reyn lovag tollából/

Coardról, a *Kappanhangú Dalnok*ról kering a történet, miszerint egyszer megmentette az életét egy nemes lovag, és ezért cserébe egy év szolgálatot kért tőle. Az éneklésben nem jeleskedő, ámde egyéb trükköket kiválóan ismerő Coardnak ugyan nem fűlött a foga hozzá, hogy lecövekелjen egy helyen, de nemigen volt választása: a lovag és szomszédja között háború dúlt, s nemigen lehetett észrevétlenül elsurranni semerre. Történt aztán, hogy e lovag végül nyílt csatára adta a fejét, hogy véget vessen a háborúskodásnak. Coard - mit tehetett volna? - mellette lovagolt. A csata elkezdődött, a nemes lovag kitűnően irányította csapatait, ám egy ellenség mégis közel férközött hozzájuk. Vágtatva közeledett feléjük, aztán hirtelen irányt váltott. A jó lovag azonban mégsem bízhatott ebben, mert felkiáltott:
- Rémiszd meg a fickót! Tudom, hogy képes vagy rá!
- De uram - szólt Coard -, az előbb vakítottam meg a lovát!
- Igazad van! - felelte erre a nemes. - A lovát rémiszd meg!

Hogy igaz-e, nem tudhatjuk, mégis több legenda szól *Launi* kisasszonyról, a száműzött emrelinről. A harcos nőszemély csaták közben igen gyengéd és szende tudott lenni, állítólag maga varrta összes ruháját, maga készítette híres byzonbőr mellényét is. Történt egyszer, hogy más kalandozókkal egyetemben kincs vadászatra indultak. A térkép egy romhoz vezette őket, amelyből mélységesen mély kazamatákba vezetett az útjuk. Rengeteg csapdán és veszélyen verekedtek keresztül magukat, mire egy ajtóhoz értek. Az ajtóra egy fejet festettek az ősi épület eredeti tulajdonosai. Csodák csodájára a fej megszólalt:

- A kincshez csak akkor juthattok, ha egyikőtök odaadja azt ami a legdrágább neki.

Úgy hisszük, valamelyőjük életére gondolhatott a gonosz ajtóór, *Launi* azonban elhúzta a száját, majd így szólt:

- Rendben van. Én hajlandó vagyok odaadni neked a varrótűmet.

Úgy hírlik, *Kugr*, a rettegett gro-ugoni lovag, a több mint két láb magas, csupa izom férfi szívében is kivirágzott egyszer a szerelem. Hölgye, egy igen szemrevaló, törékeny leányzó egészen ellágyította *Kugr* korábbi nyersességét. Naphosszat sétáltak, virágot szedtek és a leány dalolt és lanton játszott neki. Egy hónapig tartott mindez, és a fáma szerint egy séta közben lett vége. A békés erdei ösvényen csicseregtek a madarak, tavaszillatot árasztottak a fák, a leány pedig egy szerelmes verset olvasott fel az általa legkedveltebb gyűjteményből. Mikor befe-

jezte, megkérdezte hős lovagját, mi a véleménye. Mire *Kugr* így felelt:

- Szép, szép... De mikor ölünk már meg valakit?

Ascaniel Khyнноthelis, az yllinori Királyi Sas Alakulat, az egyik leghíresebb íjász alakulat parancsnoka elf létere mindig is híres volt arról, hogy szereti elmesélni az élményeit. E mesék általában meglehetősen élethűek, az elfek gyönyörű képeivel, metaforáival tűzdelt, hangulatos leírások, kevés szóval is sokat mondó történetek. Azt beszélik, *Ascaniel* kevés alkalommal ivott fél pohárnál többet bármiféle alkoholból, és ezek egyike királyának menyegzőjén történt. Ekkor a hű parancsnok, aki végigkísérte Chei királyt az ezer csatán keresztül, a harmadik pohár bor után csak úgy ontotta magából a történeteket. Ezek közül az nyerte el maradéktalanul a közönség tetszését, amikor az egyik barbár vezér legyőzését ecsetelte.

- És akkor Chei király megparancsolta nekem, hogy öljem meg az arcátlan nomádot - mondta emelt hangon, majd hozzátette: - A nomád pedig úgy fogadta nyílvesszőmet, mint a sámánja tanácsait.

- Hogyan? - kérdezte valaki értetlenkedve a társaságból. *Ascaniel* pedig elmosolyodott, és így felelt:

- Az egyik fülén be, a másikon ki.

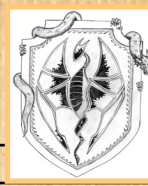
Eleged van már a lantjátékból, versek felolvasásából, a bájolgo madámokból? Valami újat próbálnál ki? Messzi földek szépségeit, netán más fajok képviselőit?

Nálunk minden kívánságod teljesül!

Vadmacskák Háza

Ha igazán buja kalandra vágysz!

A Rózsák utcájában.

Aznap más volt minden. A Nap valahogy másképpen kelt fel: hűvösebb volt, mintha megunta volna, hogy ő adja a meleget. Ősz volt, igazi borongós, szomorú ősz. Az embernek ilyenkor nincsen kedve még felkelni sem. Én is így voltam ezzel, hiszen nem volt munkám, Armie pedig, aki hosszú-hosszú időn keresztül lekötötte a mindennapjaimat, csak űrt hagyott maga után szerény hajlékomban. Én mondtam neki ugyan, hogy menjen el, de nem gondoltam komolyan. Nélküle nem éreztem teljesnek magam. Annyira hozzászoktam a jelenlétéhez, hogy bár akkor már egy hónapja is távol lehetett, még mindig nem voltam képes aludni éjszakákon át. Hogy mit éreztem iránta? Pusztá szeretetet. Talán... Apai szeretetet. Okos volt, makacs és elszánt. És félelf, és mindenekelőtt nő. Azelőtt soha nem hittem volna, hogy meg fogom osztani agglegény-életemet egy jóformán kislánnyal.

De elment. Nekem pedig semmi kedvem nem volt felkelni. Nem aludtam jól, és fáradt is voltam még. Csak bámultam a plafont és gondolkodtam. Armie-ra gondoltam, és arra, hogy talán meg kellene keresnem. Nem volt bennem semmi hátsó szándék. Egyszerűen úgy éreztem, szükségem van rá. Pontosabban lehet, hogy nem is konkrétan Rá volt szükségem, hanem valakire, hogy ne legyek ennyi idő után egyedül. A szomszédaimmal lehetetlen volt beszélni; egyszerű népek voltak, elképzelni nem tudták, mit művelek én egy tizenéves lánnyal egy lakásban. Rossz nyelvek a hátam mögött liliomtiprónak neveztek, és mivel nem törődtem vele, hogy a vénasszonyok mit fecsegnek rólam, ez még erősebb táptalajt adott ostoba fantáziálásuknak. Akkorra azonban tudták már, hogy Armie elment, és hogy nem fog visszajönni többet. Talán nekik is hiányzott a vidám lányzó, hiszen sokszor beszélgetett el velük, vagy csak hallgatta a fecsegésüket. Persze, neki nem voltak szülei, vagy ha voltak is, nem sokat tudhatott róluk, hiszen mindössze tizennégy volt, mikor hozzám került - először. Aztán elszökött; egy hónapig hallhattam, hogy biztosan megrontottam, és

ő menekült előlem. Akkor még nem tett rám olyan nagy hatást. Legyintettem, és dolgoztam tovább.

Csak hogy megjelent nálam négy évvel később, és többé nem tágított. Hiába mondtam neki, hogy nálam nincs helye, mégis minden reggel megcsinálta a reggelit, rendet rakott - és éjszakánként, mikor már azt hitte, aludtam, az előszobai kanapéről felkelve a szobámba settenkedett, és az ágyam mellett a földön aludt el.

Tizenyolc volt akkor, megkeseredett és szomorú.

Aztán mégis tanítani kezdtem. Ahogy telt az idő, úgy vettem észre én is egyre jobban magamon, hogy ragaszkodom hozzá. A kedvességéhez, az életerejéhez, a fiatalságához, a vidámságához - mert hamarosan visszanyerte az életkedvét is... Egy idő után már mellettem aludt az ágyon; nem volt helye a kanapén, mint egy idegennek. És soha többet nem szökött el. Arról, hogy mi történt közben, nem volt hajlandó mesélni, de nem is firtattam. Oltalmat nyújtottam neki: békét, és célt az életének. És másodjára tökéletes tanítvány volt.

Hogy megkörnyékeztem-e? Dehogynem! Tizenöt esztendővel volt fiatalabb nálam, és bármit is mondtak a rossz nyelvek, egyszer sem értem hozzá a szerelemnek még a gondolatával sem. Szerettem, mint a tanítványomat - és kicsit mint a lányomat. Nyolc évig maradt nálam.

Azért küldtem el, mert huszonhat esztendő volt, és még semmit nem tapasztalt, semmit nem látott a világból. Mindenre megtanítottam, amit átadhattam neki. De az én világomba volt zárva, és én nem akartam megkötni. Tudtam, hogy el fog jönni az az idő, amikor el kell majd engednem... De a búcsúzás minden elképzelésemnél rosszabb volt.

Miután elment, napokig bolyongtam a szobáimban, keresve azokat a dolgokat, érzéseket, illatokat, amelyek rá emlékeztettek. És még egy hónap elteltével sem tudtam rendesen aludni azon a nagy ágyon egyedül.

Aznap azonban ott feküdtem még reggel is; az utcáról felhallatszó zsvaj a fülemben tompa zsongássá alakult, miközben századjára, ezredjére gondoltam át, hogy mi

okom lenne őt megkeresni, és hogy vajon mit szólna hozzá, ha azt kérném, hogy jöjjön vissza. És aznap reggel arra a következtetésre jutottam, hogy bármi lesz is, elindulok, és megkeresem. Ez így nem mehet tovább. És akkor kopogtattak.

Kissé meglepődtem, hiszen nem vártam vendéget, és soha nem is akart hozzám jönni senki. Munkaügyben is mindig én kerestem fel - biztonsági okokból - a megbízóimat. A lakásom holléte igazából amolyan titkos dolog volt. A szomszédok nem tudták, mivel keresem a kenyerem. Felültem az ágyamban, a szívem hevesebben kezdett verni arra a gondolatra, hogy talán Armie az. Talán visszajött hozzám, vagy legalább meglátogat.

- Pillanat! - szóltam ki, és máris felugrottam, lázasan keresgéltem a ruháim között, mire megtaláltam a megfelelőeket. Egy perc is eltelt, mire szalonképes állapotba hoztam magam. Az ajtóhoz rohantam, és szinte feltéptem, ahogy igyekeztem, nehogy túlságosan megvárassam szegényt.

Nem ő állt ott.

Az égbék, tündöklő szemek, az ígöző szempillaseprők, az ébenfekete hajcsigák, a kedves arc és a félénk mosoly a múltam egy sokkal régebbi korszakából toppant elélem. Te álltál ott, Elisha. Apám fattyú lánya.

Ifjúkorom elérhetetlen szerelme.

Fekete ruhában voltál, mintha gyászoltál volna valakit.

- Bejöhettek? - kérdezted félénken, és én a döbbenettől csak bólogatni tudtam, megszólalni nem. Abban a pillanatban, hogy újra megláttalak téged, aki az egész életemben a megkaparinthatatlan csoda voltál, a szerelem minden addiginál forróbban lángolt fel bennem. Úgy éreztem, belehalok, ha te kimész azon az ajtón, ahol bejöttél. Kétségbeesetten próbáltam valami értelmes mondatot kinyögni, de csak zagyaságok jutottak az eszembe. Te biztosan láttad rajtam a rajongást, és a kétségbeesést, ahogy elveszítselek.

Hellyel kínáltalak szegényes otthonomban, és kerítettem valami ehetőt és ihatót, hogy megkínálhassalak vele.

Az erioni hercegi könyvtárból

Te csak mosolyogtál az igyekezetemen, és ahogy ott ültél abban a székből, amit egy évtized óta ismertem, annyira oda nem illő voltál, hogy meg kellett csípnem magam. Biztos akartam lenni benne, hogy valóság vagy, és nem csak káprázat. Szelíden a szemembe néztél, és bár én már akkor tudtam, hogy elvesztem, hogy a sok-sok esztendeje lefojtott vágy bennem újra eluralkodik, megpróbáltam küzdeni ellene. Nem akartalak bemocskolni vérfertőzéssel téged, akit a legfőbb angyali lénynek láttalak.

- Kit gyászolsz? - kérdeztem végül sután.

- A férjemet - mondtad, és az arcod elkomorult. Emlékszem, bármit megtettem volna, hogy ne lássalak szomorúnak.

- Részvétem - nyögtem ki száraz torokkal, és mély megrökönyödésemben csak bámulni tudtalak. Hogy elszállt az idő! Hát persze, te már férjnél voltál.

- Nem kötött hozzá érzélem, Dorior - közölte hűvösen, aztán gyorsan hozzátetted: - Csak dísz voltam mellette, és az utódai lehetséges anyja.

- Hát gyermekeid is vannak? - kérdeztem, de te megrázta a fejed.

Hallgatás ült közénk.

Én nem tudtam, mit mondjak, te pedig a gondolataidba merültél.

- És, mi járatban vagy itt nálam? - kérdeztem végül, csak hogy kérdezzek valamit. A kanapén ültem, látszólag hanyag tartásban, a kezeim a fejem mögé kulcsolva, csak hogy ne lásd a remegésüket. Te felnéztél, szemedben könny csillogott.

- Tulajdonképpen... - kezdte bele, és átültél mellém a kanapéra.

- Ha segítség kell, bármit megteszek, csak szólj! - mondtam, és abban a pillanatban tényleg úgy éreztem, hogy bármit képes lennék megtenni, csak hogy ne légy szomorú.

- Csak egy kis megértésre lenne szükségem... - mondtad, és eleredtek a könnyeid. Én nem tudtam, mitévő legyek, csak ültem melletted bambán, tétova mozdulatokkal

közelítettem a kezeimet feléd, de nem mertelek megérinteni. Te a kezeidbe temetted drága arcodat, és én azt hittem, hogy menten megszakad a szívem. Végül a kezeim rádtaláltak, és én átöleltelek. Te hozzám bújtál, és én titkon azt reméltem, hogy így maradunk örökké.

- Olyan magányos vagyok... - szípoztad aztán, hogy nem rázott tovább a sírás. - Te is magányos vagy, Dorior? Hallgattam, aztán lehunytam a szemem, és éreztem a szívdobogásodat.

- Igen, én is magányos vagyok... - suttogtam, és megsimogattam a fejedet. Abban a pillanatban elfelejtettem Armie-t, és azt, hogy meg akartam keresni. Csak te léteztél, és úgy éreztem, mindig magányos voltam nélküled. Te közelebb bújtál hozzám, és én öntudatlanul kezdtem cselekedni. Az ajkaim, akárha vasból lettek volna, és a te ajkaid mágnesek, közeledni kezdtek hozzád. Magamhoz szorítottalak, hogy ha ez lenne az első és utolsó közös reggelünk, akkor is örökké emlékezzek rá.

Az első csók téled fájdalmasan gyönyörű volt. Az én könnyeim is kibuggyantak, egyszerre voltam a világ legboldogabb embere és szerencsétlen halálraítélt, mert úgy éreztem, csak az válhat meg téged abból, amibe belekezdtem veled. Te nem ellenkeztél, csak az elején egy kicsit, mikor rájöttél, mit művelünk. Bárcsak ellenkeztél volna! De még akkor is csak mosolyogtál szomorúan, amikor az ágyra fektettelek.

A tested gyönyörű volt, mint mindig; tökéletes. És én elvesztettem a józan eszem.

És most én is itt állok feketében, és a könnyeim hangtalanul folynak le az arcomon, és csupán egy kérdés viszhangzik a fejemben: miért? Miért voltam ilyen ostoba? Hiszen szerettelek, nem szabadott volna bemocskoljalak bűnös vágyaimmal!

Én vagyok az oka a haláloknak. Ezen a világon most már többé nem lehetsz az enyém, csak ha meghalok, akkor találkozunk.

Itt ez a fekete rózsza, ide teszem föléd. Tudom, hogy szereted a rózsát. Holnap is kijövök és hozok még egyet.

Kérlek bocsáss meg nekem! Önző voltam és ostoba. És boldog.

Egyik sem leszek többet.

**Erionban a leggyorsabb!
Futáraink jobban ismerik a várost, mint a
tenyerüket.
Üzenetátadás, levélkézbesítés gyorsan, meg-
bízhatóan - akár egy órán belül is!
Gepárd Miklau Futárjai**

Ismert és kevésbé ismert játékok Ynev minden tájáról

Jártamban-keltemben sok különös dolgot láttam már. Ám meg kell, hogy mondjam, amit utolsó utamon, egy eldugott kis gorviki kikötőben tapasztaltam, az átértékelte mindazt, amit a játékról (mint kellemes időtöltésről) korábban gondoltam. Magam sem értem, hogy miként történhetett, de egy alkoholmámoros éjszakan az előbb említett nevenincs kikötő bűzös negyedeit jártam. Itt találtam rá a Nyúzott Goblinhoz címzett fogadóra, amely a Quiron-tengert hajózó fenevadaknak adott szárazföldi menedéket. Még a magamfajta, aszisz tengerészokosmákon nevelkedett szerencsejátékosnak is kissé szokatlan volt a hely, de hamar túltettem magam minden aggodalmamon. E kocsma egyedi varázsát nem is a már ismerős ricsaj vagy az olcsó örömlányok jelenléte okozta, hanem egy különös szórakozás, amely elég feltűnést keltett ahhoz, hogy az egész matrózbanda csak erre figyeljen. Kívülállóként egy ideig csak szemléltem az eseményeket, aztán egy kupica pálinka segítségével hamar bizalmába férkőztem egy savanyúképű tengerésznek (bizonyos Macskaláb Qetornak), aki hamar beavatott a Lengő patkány nevű gorviki tengerészjáték minden titkába.

"Úgy van ez koma, hogy begyűssz te, meg három cimborád, oszt kifundázzátok, hogy a piázástól már görcs állt a kezetekbe, és ideje vagy az kioldani belőle! A cimboráiddal mind a négyen magatokhoz veszték valamiféle kést, de minden játékos csak egyet ám! A játékosokon kívül, akiket kapóknak hívnak - mert mindig kapnak a pofájukra - szükség van még egy emberre. Na ő a hóhér. De a szerepéről majd később beszélek!

Nos, a játékban elsőnek eldöntitek, hogy ki kezdi a kört. Ez úgy van, hogy a hasüregetek mélységétől függően veszték mind egy nagy kupa sört, vagy többet, megegyezéstől függően. Na, megvan már a söröd, meg oszt a cimboráké is. Körülálltok egy asztalt, és az kezdi a kört majd a játékban, aki a leggyorsabban lerántja a pofa sört. Aki másodikkal teszi le az üres kupát, no, az lesz a

második kapó, meg így megy tovább a sorrend. Amelyikötöknek elsőnek koppan az üres kupája az asztalon, az fog elsőnek a herceg trónjába ülni. No, aztán itten nem kell itten nagy trónra gondolni, csak egy eszkábált rozoga, roggyant, úszódeszkából összetakolt ülőkére. Az első kapó, aki a leggyorsabb volt, elhelyezkedik a trónusban kényelmesen, és a kését a szék karfáján nyugvó keze mellé döfi, de akképpen, hogy még ne sebesüljön meg, de ha nagyon mocorog, már megvágja magát. Azt, hogy ne áruljon el nagyon az az egyszem töröcske, odagyün a többi cimborá, és a többi kést is az imént említett módon a "herceg úr" keze mellé szúrja. Persze a késeket úgy szúrjuk le, hogy őfensége ne tudja onnan kihúznia a kezét, anélkül, hogy az ujját le ne nyessné. Vannak azok a büdös urak e, akik a munkához nem szokott selyem kezüket vastag bőrbe bújtatva teszik ide le. De akinek büdös a munka, vagy beszari, azt vigye el a ragáj, de ne játsszon. Szóval, az első játékos ül, és az ügyetlenebbik keze a trón karfájához van szegezve késekkel. Aztán elmegy mindenki pálinkáért. A hóhér akit már mondtam, ugye? Az ekkor a tróntól játékonként változóan tíz-tizenöt lépésnyire lévő falra fellógat egy általában már döglött patkányt. Itt figyelni kell, hogy jól legyen megcsomózva a farkánál fogva, nehogy a saját súlya leszakítsa. Egyébként különleges izgalom a játékban, ha még él a patkány az elején... No. Fent lóg a patkány; cimborák viszagyöttek a piákkal, és megkezdődik a játék. A trónban ülőnek az alatt az idő alatt kell kirántania a tört, becélózni azt a büdös patkányt, oszt odatapasztani a falhoz, amíg a sorban utána következő játékos lerántja a kupicával (általában gorviki szikrapálinkát isznak erre a célra, mint tudtam meg utóbb). Nos hát nem úgy van az, hogy a kis gyorssörös madárka csak úgy telibetrafálja a játékszert, mert azt a hóhér mindig lóbálja. Ez általában kissé megehezíti a feladatot. No, lehúzza a második játékos azt a piát, és elrepül őfensége első tőre, majd sorban gyün a következő játékos, meg az ő kicsi szikrácskája, és máris

röppülhet őfensége második tőre. Na osztán ez úgy van, ha aki a trónon ül, később dobná el a kését, mint ahogyan a cimborá megissza a magáét, hát az nem számít, akár trafál, akár nem. No de, eldobta a három tört, akkor vége az ő szereplésének, és helyét átadja a sorban következőnek. A negyedik tőr, ami nem repül sehova az mindig ott marad, hogy ne mocorogjon senki bal keze. Így megy ez addig, amíg mindenki nem ivott és mindenki nem dobott. Ha ez lement, akkor vége van az első körnek. Az már osztán ízlés dolga, ki mennyire tartja magát, és hány kört játszanak a cimborák. Itt mifelénk három kör alá csak az asszonyok mennek. Hat kör, na, az már valami. Addigra többnyire legurul másfél tucatnál épp hárommal több sziklapálinka, és itt már történnek balesetek. No, az győz, aki több darabját szegezte annak a büdös döngnek a falhoz, vagy a tőre többször maradéktalanul beleállt a husába. Aki a játék alatt megmutatja, mi van a gyomrába, és úgy emberesen kipakol, az kiesett. Aki egyszer már horpaszt, azt felkelteni, hogy folytassa a játékot, tilos. Aki direktbe dobja a hóhért plusz pont reményébe' azt ki lehet belezni a helyszínen. No imigyen játsszuk mi a Lengő patkányt. Beállsz, Kutyaképu?"

Kérdezte tőlem, és én szerény mosollyal utasítottam vissza. Reméltem, hogy ez nem volt annyira súlyos vétek, mint ha idegen létemre legyőzöm őket e játékban. Mindenesetre akinek drága barátom, Macskaláb Qetor kristálytiszta szavaiból nem sikerült megértenie, hogy mi fán is terem ez a szívmengető játék, és kétségei vannak a szabályok tisztasága felől, annak egyet tudok csak tanácsolni: ne kívánja igazát érvényre jutatni a gorviki Lengő patkány játék közben.

Százujj Galen

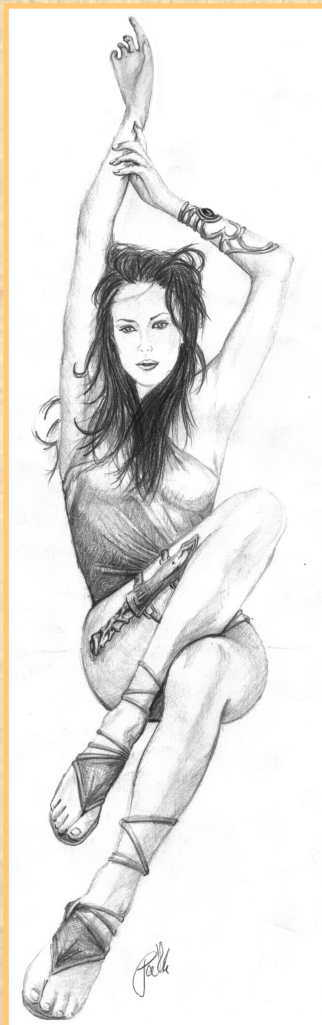
Kincset találtál? Jól akarod eladni? Fordulj szakemberhez!
Hedzser értébecsüs
a Datolya téren.

Mint hogy a hónap legpompázatosabb eseményének ígérkezik a Kara Jannában a Pengék havának 18-
adik napjának napnyugtáján kezdődő előadás,
kézenfekvőnek tűnt annak központi alakjáról írni az
Arcképcsarnok hasábjain.

Kétlem, hogy a hölgyet be kellene mutatnom, mégis vállalkozom e kellemes feladatra. E számunkban tehát Csillagszemű Cliona, Alborne kegyeltje mutatkozik be. Cliona kisasszony Haonwellben született, a főváros szegénynegyedében. Szülei hetedik gyermeke volt, az édesanyja pedig belehalt a szülésbe, így a család számára a folyton dolgozó édesapát és a többi gyermeket jelentette. Legidősebb nővére töltötte be az anya szerepét, és két legidősebb bátyja is a pénzkeresés különféle útjaira lépett, így többnyire három kisebb testvérével töltötte az időt. Mint utóbb kiderült, Alborne kárpótolta a nyomorúságos gyermekkorért: már igen korán megmutatkozott tánc tehetsége. Rákényszerült, hogy kolduljon, de legszívesebben mindig az Ezüst Sörényű Pegazushoz címzett fogadó előtt táncolt a benti zenére.

Allorath Tanurien, Cliona legfőbb tanítója itt talált rá. Úgy mesélik, első pillantásra lenyűgözte az akkor alig nyolcesztendő kislány mozgásának kecsessége, harmóniája. Allorath Elfendel szülötte, tisztavérű elf volt, egy a legendás álomtáncosok közül. Szívét csordultig töltötte a szomorúság, amiért egy ilyen istenáldotta tehetségű leánynak koldulnia kell, és elment Cliona családjához megváltani a lányt. Az apa nem volt hajlandó áruba bocsátani a

lányát, de szívesen elengedte a messi földről érkezett elf-fel, miután megtudta, hogy amaz tanítani szeretné.

Allorath Tanurien pedig az apának tett ígéret értelmében a lehető legjobb táncossá nevelte a lányt. Ő adta neki a Cliona Meinnelltha (Csillagszemű Cliona) nevet is. Haonwell elf negyedében, a Synn Erianban híre ment a délföldi mesternek, aki ember nőt fogadott tanítványául. Az elfek először viszolyogva gondoltak e furcsaságra, később, aki látta Clionát táncolni, mind helyeselte a választást. A szerény, kedves és őszinte leányt hamar megszerette mindenki, Cliona pedig lelkiismeretes és figyelmes tanítványnak bizonyult. Tökéletes táncospár voltak ők ketten, bármilyen érzelmet ki tudtak váltani az őket figyelő közönségből. Ha kellett, a bánat táncát járva könnyeket fakasztottak, máskor pedig a lélek enyhét, a vigaszt adták a bánatosoknak. Messze földön is híre ment a különleges párosnak, és hívták őket előadni Haonwell más városaiba, Erigowba, még a Dwyll Unióba és Tiadlanba is. Ők pedig mentek, mert Cliona világot akart látni. Csodálatos évek lehettek ezek.

A kapcsolatuknak akkor szakadt vége, amikor Cliona bevallotta szerelmét Allorathnak. A leány ugyanis Erigowban találkozott egy muzsikussal, egy Ilanorból származó bárddal, aki ellopta a szívét, és elvette az ártatlanságát. E bárd, kinek neve nem ismert senki előtt, arra buzdította Clionát, hogy hagyja ott az elfet, és tanuljon az emberek világához méltó, tüzes táncokat. A leány bevallotta ezt mesterének. Allorath azonban sosem gondolta volna, hogy egyszer elveszíti a korán

fel-cseperedő tanítványt, és a legenda szerint bele is szeretett a különleges szépségű és tehetségű emberleányba, így eltiltotta a muzsikustól. Az emberszív azonban éppen affelé húz leginkább, ami tilos, és Cliona megszökött a bárddal. Erenbe menekültek, hogy oda ne követhesse őket a volt mester. Cliona sosem látta többé Allorathot. Elfelejtette az elfek világát, tüzes, emberi nótákat és táncokat tanult, egyik napról a másikra élt, és rajongva szerette a bárdot.

A muzsikus azonban - ahogy az már lenni szokott - megunt az odaadó kedvest, és másik után nézett. Cliona pedig ott állt egyedül, tanító és szerelem nélkül, pénz és megbecsülés nélkül, megtörtén és szomorúan. Játéklarangok, kocsmák és ivók táncosa lett, egyre mélyebbre süllyedve az erkölcsben. Pajzánul táncolt, hogy pénzhez jusson. Életének sötét korszaka volt ez.

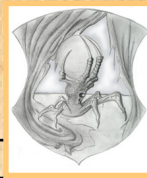
Alborne azonban még egyszer megsegítette. Eren egyik mélyen tisztelt nemese, Raijar de Togohan vette pártfogásába az alig húszesztendő leányt. Kiemelte a mocskból, és tehetsége rangjához méltó ruhákkal, közönséggel és pénzzel látta el, hogy csak a táncnak élhessen. A fáma szerint feleségül is kérte Clionát, de amaz visszautasította, mondván, hogy nem méltó egy tiszta szívű ember szerelmére.

Cliona azóta ismét a hírességek közé lépett, csillaga egyre feljebb ragyog, nevét szerte északon ismerik, s délre is eljutott már a híre. Csillagszemű Cliona most a városunk vendége lesz, amelyre már alig lehet kapni belépőt. Még egy kötelességemnek teszek eleget: minden férfiút óva intenek attól, hogy szerelemre gyulladjon a művész nő táncát látván, mert összetörhet a szíve, mint már oly sok sorstársáé. A gróf volt az utolsó, aki megkaphatta az elbűvölő tehetségű táncosnőt. Cliona ugyanis soha többé nem engedett senkit közel magához.

Broggendag Pidban

KINC SVADÁSZ LEGENDÁK

Avagy a ruha teszi az embert

Ezen újonnan indult rovatunkban nagyhatalmú, legendás, híres vagy hírhedt varázstárgyakat, ereklyéket mutatunk be a kedves Olvasónak, amelyek egyének, falvak, esetleg népek vagy országok sorsa felett döntöttek. Figyelmeztetésül közöljük, hogy e tárgyokról többnyire legendákból, dalokból értesültünk, ezért nem vállalunk semmilyen felelősséget a leírásuk valósággal való egyezéséről.

Az első tárgyról, amelyet be szeretnénk mutatni (azaz tárgyokról, egészen pontosan öt darabról), éppen Pethian, az ereni Angyalszárny dalnokának saját költeményéből hallott Dolin Reval, a fogadók legkiválóbb ismerője. E dal öt, Északföldén meglehetősen híresnek számító kalandozóról szól, akik mindannyian ugyanolyan gyűrűt viselnek a bal kezük egyik ujján. Pethian állítása szerint maga is találkozott e díszes társasággal, akiket Álmodók néven nevez a köznép. Meglepő módon három tagjuk is nő: egyikük olyan gyönyörű, hogy amerre jár, elsápad a napfény is az irigységtől, másikuk az álmok birodalmának királynője, harmadikuk pedig oly veszélyes, mintha különös alakú pengéjének meghosszabbítása volna maga is - legalábbis az ének tanúsága szerint. Őket egy hallgatag fiatalember kíséri, aki sosem öl, ám pusztá kézzel mászik fel a legsimább falakra (állítólag a szívét rabul ejtette a harcoss nőszemély, akivel utazik), valamint doran egy beavatottja, akinek egyetlen pillantásától üveggé válik a kilincs, vagy lángförgeteg söpri el az ellenséget. Nos, e kompániáról hírlik, hogy a gyűrű, melyet mindannyian viselnek, igen erős varázstárgy. Csak mind az öt együttvéve értékes, ugyanis ha elegendően közel állnak egymáshoz, akkor szinte megölelhetetlenek. Pethian egy másik embertől hallotta, amaz pedig egy harmadiktól, hogy

egyszer meggyűlt a bajuk egy nem mindennapi erejű kardforgatóval. E fegyveres gonosztevő még számított is az Álmodók érkezésére, így a meglepetés ezúttal elmaradt. A kardforgató úgy kezdte a harcot, hogy egyik kardot rettenthetetlen erővel eldobta az álmok birodalmának királynője felé. A végzetes fegyver pengéje kétarasznyira állt a balsorsú nő gyomrába, és odaszegezte a falhoz. Állítólag hirtelen mind az öten összerándultak, mintha mindannyian érezték volna a sebesülést, ám

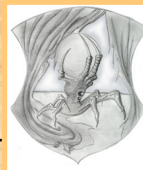

együkük sem oly mértékben, ahogy azt ellenségük gondolta volna. Aztán mintha mi sem történt volna, támadtak tovább. Természetesen elfogták a fegyveres gonosztevőt, és igazságszolgáltatás elé állították. Az álmok úrnője pedig, akinek égszínkéék ruháját vörösre festette önnön vére, mégis a saját lábán távozott a helyszínről. Az Angyalszárny dalnoka szerint e csodálatos megmenekülés a gyűrűknek köszönhető, amelyek valami varázs segítségével összekötik viselőik életerejét. Ha ez így van, akkor ami az előnyük, természetesen az a hátrányuk is: ha egyikük igen súlyos sebet kap, attól mindannyian hátránnyal harcolnak tovább. Éppen ezért kell öt ilyen összeszokott, egymás felé a legteljesebb bizalommal viseltető személy a használatukhoz. Elvégre tulajdonképpen az életüket bízzák egymásra.

A másik tárgyról, egy különleges tengeri csiga házáról pedig egy ősi, kormos szélű pergamenen olvastunk. A történet úgy szól, hogy élt egyszer egy erdész, akinek egyetlen fia volt. Ez a gyermek nem volt különösebben szép fizimiskájú avagy gazdag, mégis ahogy cseperedett, egyre több nő érzett iránta megmagyarázhatatlan vonzalmat. A fiatalember kezdetben örült a sors adta hatalomnak, de aztán megcsömörlött tőle, hogy senkit sem érdekel ő maga, csupán e megmagyarázhatatlan vonzerő hajtotta az asszonyokat a karjaiba, az ágyába. Arról nem is beszélve, hogy a falubeli férfiak nem nézték jó szemmel asszonyaik vágakozó pillantásait e fiatalember felé, így az erdész fia egy szép napon úgy döntött, távozik a falujából.

Messzire vándorolt, oly messzi tájakra, amelyekről korábban sosem hallott. Egy ilyen ismeretlen országban történt meg, hogy életében először meglátta a tengert. Olyan mélyen belefeledkezett a hatalmas víz csodálatába, hogy nem is vette észre, amint egy leány közeleg a parton.

- Te ki vagy? - kérdezte a leány, és akkor végre a legény

is észrevette. Azonnal bele is szeretett: a leálynak szépséges arca, hullámzó haja, tengerkék tekintete és kívánatosan asszonyi alakja volt, valamint tiszta, őszinte mosolya.

- Erdész fia Hroan - felelte a legény, és meglepődött, mert akkor először életében nem látta az azonnali vonzalmat

az ismeretlen leányon. Mégis beszélgetni kezdett vele, lassan a leány is megkedvelte, és egymás mellett aludtak el a hullámok énekére a puha homokfövényen.

Másnap azonban arra ébredt az erdész fia, hogy durva kezek ragadják el a lány mellől, aki végre nem vonzereje, hanem magamaga miatt szeretett bele. A fájdalom még

elviselhetetlenebb volt, mikor megtudta, hogy az ismeretlen leány a tengerparti ország királyának a lánya, így tehát sosem lehet az övé, szegény erdészlegényé.

A börtönben raboskodott, és halálra ítélték, azonban a leány érte jött.

- Kiszöktetek - ígérte, és úgy is tett. Mikor már jó messze értek a börtöntől, a leány így szólt:

- Nem mehetek veled, mert apám egyetlen gyermeke vagyok, és fontos az országom is. Neked azonban el kell menekülnöd, minél messzebbre. Ám hogy sose felejts el, ezt vidd magaddal.

Azzal egy tengeri csiga házát nyomta a legény kezébe, és útjára bocsátotta.

Az erdész fia nagy szomorúsággal a szívében ismét útnak indult, bánatosan kebléhez szorítva a csigaházat. Azt hallotta, hogy ha egy ilyet a füléhez szorít az ember, akkor hallja benne a tenger zúgását - és így is tett. Elalvás előtt pedig belesuttogta titkát: hogy mennyire szereti a király leányát.

Meg is lepődött, mikor a csigaházból felelt neki valaki:

- Ha ennyire szereted, kincseket kell szerezned, hogy elvehesd feleségül.

A legendák itt szerteágaznak: az egyik azt mondja, egy apró lény lakott ebben a kagylóban, egy másik szerint maga a csigaház rendelkezett valamiféle értelemmel, és csupán az hallotta meg a szavait, aki a füléhez tapasztotta azt. Egy harmadik pedig azt állítja, hogy nem is egy, de kettő ilyen tengeri csigaház lehetett, és a király leánya azért adta a legénynek, mert e kettő valamiképp, bármily távol került egymástól, hallotta, amit a másik mondott, és így az erdész fia és a leány mérföldezek távolából is beszélhetett egymással.

Bárhogy is legyen, a történetek mind úgy érnek véget, hogy kirabolták az erdész fiát, és elveszett a király leányának értékes ajándéka.

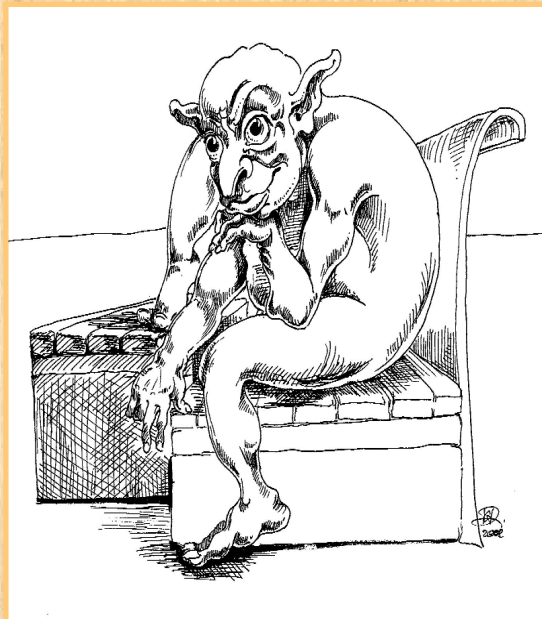
Dzsenorhal

Pályázati Eredményhirdetés

Mint azt kedves Olvasóink az előző számunkban láthatták, az Erioni Harsona voltaképp két pályázatot hirdetett meg. Az első egy, a Torozon Tavernája rovatba illő történet megírása vagy elmesélése volt. Olybá tűnik, kedves Olvasóink vagy nemigen fordultak meg a nevezetes helyen, vagy szokatlanul csendes, eseménytelen hónapot tudhatunk magunk mögött. Erre a pályázatra ugyanis nem érkezett munkatársainkhoz pályamű. Ami leginkább azért szomorú, mert éles fülű, nyelvvirtuóz munkatársunk, Haril

Lyedis mégis elutazott az Északi Szövetségbe, bármennyire is próbáltuk feltartóztatni. Ennek okán tehát kénytelenek voltunk nyelvtudás tekintetében szerényebb képességű munkatársnőnk, Nerina Dinnt elküldeni Torozonhoz, így azonban a korábban általa vezetett rovatok megtöltésének feladata hárult ifjú törpe tagunkra, Broggendag Pidbanra. E bonyodalmakért szíves elnézésteket kérjük, és reméljük, hogy a rovatok ugyanolyan érdekességgel kecsegtetnek benneteket, mint korábban.

Ellenben a második pályázatunk több tehetséges, fürge ujjú rajzost ihletett meg. A beérkezett munkákat a híres-neves haonwelli festőművész, Seyuar bírálta el. E megtiszteltetést még az is tetézte, hogy erre az időre városunkba utazott, valamint vendégségünket élvezte.

A pályázat címe Ynev fajai volt, kiírása pediglen úgy hangzott, hogy a rajz témája lehetett bármely elfszabású, kivéve ember. Seyuar úr hosszan méltatta mindegyik beérkezett munkát, s közülük csupán egyet választott ki, mondván: magasan a többi fölé szárnyal e mű alkotójának tehetsége.

Örömmel hirdetjük ki tehát az Erioni Harsona pályázatának győztesét: Naokót a messzi Tiadlan földjéről.

Nyereménye a Mithrillkulcs, azaz egy havi ingyenes belépő a Tengerházba, annak bármely termébe.

Hamarosan jelentkezünk újabb pályázattal, reméljük, hogy továbbra is érdekes marad a kedves Olvasók számára.

Adras Tamon

Impresszum

Az Erioni Harsona független hírlap.
Felelősséget vállal: **Adras Tamon**

Szerzők:

Haril Lyedis - Torozon híreivel
Mervan atya - tájak, népek felelőse
Hilgenor - a Lar-Dorban tanult tudós fő
Nerina Dinn - az egyik kérdezőnk
Broggendag Pidban - a másik
Dzsenorhal - A Legendák Búvára
Százujj Galen - Ynev játékaival
Dolin Reval - fogadók ismerője
Elser mester - a magisztérium bölcse
Gildorn T'Hogran - aki nélkül nem lett volna újság
...és még sokan mások.

Elkészült P.sz. 3689-ben, Uwel tercében, a Pengék havának 15. napján.

Köszönettel tartozunk minden közreműködőnek, és különösen az alábbiaknak:

A papírt a tiadlani illetőségű **Naval kereskedőcsalád** bocsátotta rendelkezésünkre.

Festékünk receptjét **Gunibar mester**, a híres törpe festőművész árulta el nekünk.

Erion hercege, maga **Escanor om Viniel** is támogatásáról biztosított bennünket.

Erioni Harsona 2. szám. Az Erioni Harsona ingyenesen letölthető, háromhavonta megjelenő e-folyóirat, létrejött az Erioni Harsona munkatársai közreműködésével: Bors József, Borsodi Dávid, Czopkó Róbert, Vakulya Norbertet, Grandpierre Dorottya, Horváth Károly, Molnár Orsolya, Pákh Dorottya, Ringhofer Adolf, Szalay Gergely, Szrapkó Zsolt, Varga János. Külön köszönet Gáspár Péter (Jan van den Boomen), Kornya Zsolt (Raoul Renier), Molnár Gábor (John J. Sherwood, lapunkban Hilgenor) és Dr. Pálinkás Imre (Alan O'Connor) uraknak a szó- és írásbeli segítségért, valamint BePének és az RPG.HU-nak a támogatásért és a helyért: Az Erioni Harsona szeretettel várja az újságba illő anyagaitokat, a világgal vagy az újsággal kapcsolatos kérdéseiteket, véleményeket az erioniharsona@freemail.hu címre.